

že na splnění oněch podmínek trvati nechce, nemohl nejvyšší správní soud uznati výtku nezákonnosti rozhodnutí toho za důvodnou.

Neoprávněna jest také výtku vadnosti řízení, protože k tomu, aby konstatoval zákonné účinky nesplnění daných podmínek, neměl úřad potřeby žádného předběžného šetření a na stanovení nové lhůty ke splnění nemělo stěžující si družstvo nárok.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 929.

Pozemková reforma: I. * Státní pozemkový úřad, uděluje žádání souhlas s odprodejem určitého objektu dle § 7 zák. zábor., není povinen zkoumati z úřadu, zda nejde o objekt dle § 3 a) zák. zábor. ze záboru vyloučený. — **II. *** Nárok dle § 3 a) zák. zábor. lze uplatniti kdykoli až do převzetí zabraného statku státem (§ 3 zák. náhrad.).

(Nález ze dne 7. září 1921 č. 11.083.)

V ě c: Karel L. v L. a Karel a Marie M. v Z. proti Státnímu pozemkovému úřadu v Praze o svolení k prodeji hostince.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozhodnutím z — udělil státní pozemkový úřad k žádosti Karla L. zásadní souhlas s prodejem hostince čp. — v Z. s připsanými parcelami manželům Karlu a Marii M. s tím, že

1. předloženo bude prohlášení obecního úřadu v Z., že pozemky nejsou požadovány drobnými pachtýři dle zákona ze dne 27. května 1919 č. 318 sb. z. a n., aniž přicházejí v úvahu při provádění vnuceného pachtu dle § 63 zák. ze dne 30. ledna 1920 č. 81 sb. z. a n.,

2. do smlouvy bude pojata a současně s vkladem práva vlastnického v I. knihovním pořadí knihovně poznamenáno obmezení, že k dalšímu zcizení koupené nemovitosti je třeba schválení státního úřadu pozemkového,

3. s cenou trhovou bude naloženo dle event. opatření učiněného příslušnou berní správou,

4. po rozumu § 61 zák. ze dne 30. ledna 1920 č. 81 sb. z. a n. složeno bude před schválením smlouvy trhové 10 proc. ceny trhové, t. j. peníz Kč 12.000.—,

5. takto vyhotovená smlouva s ostatními doklady bude předložena do 31. ledna 1921.

Rozhoduje o stížnosti do tohoto rozhodnutí pro nezákonnost podané uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Nejprve nutno se zabývati námitkou žalovaného úřadu v odvodním spise přednesenou, že naříkaný výnos nelze pokládati za konečné rozhodnutí po rozumu § 5, odst. 2 zák. o správ. soudě, pročez prý nutno stížnost odmítnouti pro nepříslušnost. Náзору tomuto nelze přisvědčiti. Naříkaným rozhodnutím udělen byl zásadní souhlas s prodejem hostince čp. — v Z. s výhradou, že splněny budou určité, v rozhodnutí přesně na-

značené podmínky. Vzhledem k jasné stylisaci výnosu nelze obmezení souhlasu slůvkem »zásadní« vykládati v ten smysl, že si úřad vyhrazuje právo, teprve po předložení dle příkazu řádně doplněné smlouvy a dokladů dalších rozhodnutí o tom, chce-li souhlas udělit či-li nic, nýbrž dlužno výroku rozuměti jen tak, že zásadně může strana se schválením počítati, že však musí splniti určité, ve výnosu podrobně stanovené podmínky. Pro případ splnění podmínek je tedy straně schválení zajištěno. Dle toho jde tu o vyřízení meritorní, pocházející od správního úřadu, z jehož rozhodnutí není opravného prostředku, tedy o rozhodnutí právní moci schopné, kterým byla věc cestou správní konečně vyřízena (§ 5, odst. 2 zák. o správ. soudě). Tomu neodporuje okolnost, že K. L. má dle bodu č. 5 úřadu předložiti smlouvu odpovídající stanoveným podmínkám s ostatními doklady, neboť předložení se má státi zřejmě jen proto, aby úřad mohl se přesvědčiti, zda byly podmínky dané splněny a lze-li smlouvu opatřiti schvalovací doložkou.

Stěžovatelé pokládají ovšem podmínky stanovené státním úřadem pozemkovým za nezákonné a sice proto, poněvadž jde pouze o hostinec s nepatrnými zahrádkami, jež K. L. koupil smlouvou ze dne 17. května 1904 a nově přestavěl a který zapsán jest v samostatné vložce knihy pozemkové, takže nejde o půdu určenou rolnictví ani o půdu, která by byla kdy po rolnicku vzdělávána. Ježto pak ze zákonů o reformě pozemkové dle názoru stěžovatelů je patrné, že předmětem reformy má býti jen půda vhodná ku vzdělávání nebo ke stavbě obydlí nebo hospodářských stavení a dle zákona záborového výslovně jsou ze záboru vyloučeny objekty právně a hospodářsky samostatné, jež neslouží k hospodaření na zabraných nemovitostech, platí prý to také o prodávaném hostinci a mají tudíž stěžovatelé za to, že připojení podmínek zmíněných stalo se proti zákonu.

Ale v tom nelze se stížností souhlasiti. Stěžovatel K. L. podal dne 10. září 1920 u státního úřadu pozemkového žádost, aby mu dáno bylo ve smyslu zákona povolení k odprodeji realit zapsaných ve vl. č. 2 pozemkové knihy obce Z. Vzhledem ke stavu věcí nemohlo býti pochybnosti o tom, že žadatel má na mysli § 7 zák. záborového. Stěžovatel však neprohlásil ani v této své žádosti ani v pozdějším podání doplňovacím ze dne 4. října 1920, že pokládá nemovitosti prodávané za vyloučené ze záboru po rozumu § 3 zák. zábor. a nežádal za rozhodnutí žalovaného úřadu po této stránce, pročez žalovaný úřad neměl ani příčiny, aby se při vyřizování žádosti za schválení prodeje otázkou tou zabýval, nýbrž postupoval právem bez zřetele na ustanovení § 3 zák. zábor., ponechavaje straně, aby příslušný nárok uplatňovala samostatně.

Přednášejí-li stěžovatelé námitku dle § 3 zák. zábor. teprve ve stížnosti, dlužno je s ní odkázati dle § 5 zák. o správ. soudě na úřad správní, u něhož lze se výroku v tom směru domáhati kdykoliv až do uplynutí lhůty § 3 zák. náhradového ze dne 8. dubna 1920 č. 329 sb. z. a n.

Stěžovatelé uznávají, že kdyby šlo na př. o stavení hospodářské, stodolu, stáje nebo podobnou stavbu, nemohlo by býti námitek proti udělení souhlasu s prodejem pod připojenými podmínkami, proti nimž s hlediska pozemkové reformy nemají výtek. Ale domnívají se, že úřad nebyl oprávněn podmínky ty připojiti k souhlasu s prodejem hostince, který je ze záboru vyloučen.

Bylo však již poukázáno na to, že hostinec, o nějž jde, je součástí zabrané půdy, že nebylo o něm dosud vysloveno, že je ze záboru vyloučen, a vztahují se na něj tudíž do té doby, než bude snad zbaven nexu záborového, všechny předpisy platné o zcizování zabraného majetku. Zákon záborový v § 7 nečiní v tom směru žádného rozdílu a proto není závady, aby státní úřad pozemkový — schvaluje smlouvu o prodeji hostince — připojil k ní vhodné podmínky.

Stěžovatelé sami — jak již řečeno — proti obsahu podmínek ničeho nenamítají, nevytýkají zejména, že podmínky ty odporují zásadám vysloveným v zákoně záborovém a dalších předpisech týkajících se reformy pozemkové a proto nelze stížnosti opřené jedině o to, že prý jde o prodej nemovitosti ze záboru vyloučené, přiznati oprávněnost.

Bylo ji proto zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 930.

Státní školy střední: I. * Občané státní mají subjektivní právní nárok, aby oni, pokud se týče jejich dětí, byli připuštěni k návštěvě státního gymnasia, když jsou splněny podmínky pro přijetí stanovené. — **II. *** Přijetí do státního gymnasia může být odepřeno toliko ze zvláštních důvodů, buďto spočívajících na konkrétních předpisech právních anebo plynoucích již z povahy věci a proto příslušnými předpisy mlčky předpokládaných.

(Nález ze dne 7. září 1921 č. 11.119.)

V ě c: Alois T. v B. (adv. Dr. Fr. Wien-Claudi z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty stran zamítnutí žádosti za přijetí syna do německého gymnasia v Prachaticích.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výnosem ministerstva školství a národní osvěty z — zřízeno bylo v Prachaticích nové státní reformní reálné gymnasium s vyučovacím jazykem československým a výnosem téhož ministerstva z — prozatímne umístěno v jedné části budovy německého státního reálného gymnasia v Prachaticích.

Pro velikou omezenost místa (tím v budově způsobenou) stanovilo pak ministerstvo školství a národní osvěty posléze citovaným výnosem, aby ve školním roce 1920/21 nebyli přijímáni na německé reálné gymnasium noví žáci — cizozemci vůbec, noví tuzemští žáci pak přecházející do vyšších tříd z ústavů jiných, jen ve zvláště pozoruhodných a zcela výjimečných případech se svolením zemské školní rady. Na základě tohoto ministerského výnosu oznámila pak podle údajů stížnosti zemská školní rada ředitelství německého gymnasia v Prachaticích výnosem z —, že se nemají bez povolení zemské školní rady žáci z vyšších tříd jiného ústavu na toto gymnasium pro nedostatek místností přijímati.

Stěžovatel žádal podáním z — ministerstvo školství a národní osvěty za povolení k přijetí svého 15½ roku starého syna, který navštěvoval 6. tř. německého gymnasia v B., do prachatického německého gymnasia